

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **U.C. U.**, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, t.č. bytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2011 č.j. OAM-48/ZA-ZA06-ZA12-2011, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. České republice se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 11.8.2011 č.j. OAM-48/ZA-ZA06-ZA12-2011, které žalobce napadl žalobou ze dne 19.9.2011, žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu), když správní orgán na základě provedeného

správního řízení shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle citovaných ustanovení.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v ČR zkrácen na svých právech. Domníval se, že správní orgán v předchozím řízení o udělení azylu porušil:

- §2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., když správní orgán nepostupoval v souladu se zákony, ostatními právními předpisy a mezinárodními smlouvami,
- § 50 odst. 2 správního řádu, když si neopatřil pro vydání rozhodnutí odpovídající a dostatečné podklady a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci;
- § 68 odst. 3 správního řádu;
- § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu (dovozoval, že splňuje zákonné podmínky pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany);
- čl. 3 Úmluvy o proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení, publikované pod č. 143/1988 Sb., což odůvodnil tím, že v případě jeho návratu do země původu po skončení doplňkové ochrany bude vystaven mučení a jinému krutému a ponižujícímu zacházení;
- čl. 2, 6 a 9 Evropské úmluvy o ochraně lidských práva základních svobod;
- čl. 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků ;
- článek 4 odst. 4 Směrnice Rady 2004/83/ES (dále jen "kvalifikační směrnice").

Dle jeho názoru správní orgán skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, nepřihlíдел k faktické skutkové podstatě. Ve vztahu k právnímu stavu tvrdil, že se správní orgán dopustil nesprávné právní kvalifikace zahrnující pochybení při neaplikaci § 14 a odst. 1 zákona o azylu a § 14a téhož. Nesouhlasil se skutkovými závěry žalovaného, především se závěrem, dle kterého mu v Nigérii nehrozí skutečné nebezpečí. Tvrdil, že správní orgán se opomněl vypořádat se skutečností, že jeho totožnost je původcům pronásledování známa a tudíž by jej mohli vypátrat i v jiných částech Nigérie, což se jim také podařilo, když jej telefonicky kontaktovali v době, kdy pobýval u svého bratra. Dále uvedl, že má obavy z pronásledování od pohanů, tedy osob vyznávajících odlišné náboženství. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, rozhodnutí ve věci NSS č.j. 3 Azs 48/2008-57 ze dne 16.9.2008. Domníval se, že správní orgán se měl v území zaměřit na objasnění skutkového závěru, zda jsou orgány veřejné moci v Nigerijské republice schopny a ochotny zajistit mu před pronásledováním rychlou a především dostupnou ochranu. Tvrzení žalovaného, že Nigerijská Ústava obsahuje zásady svobody náboženského vyznání, považoval za nepodstatné.

Namítal, že správní orgán pouze jmenoval dokumenty, které obsahují důkazy tvrzení o bezpečnosti Nigérie, aniž by byla citována příslušná pasáž z předmětného podkladu rozhodnutí, či jinak uvedeno na základě jakých konkrétních skutečností, správní orgán dospěl k uvedenému závěru. Dovozoval závěr o nepřezkoumatelnosti závěru žalovaného.

Žalobce dále uvedl, že má za prokázáno, že představitelé lokální veřejné moci mají k původcům pronásledování či hrozby vážné újmy naprosto utilitaristický vztah,

tedy zasahují proti nim pouze pokud to svědčí jejich mocenským zájmům. V případě zadržení jeho osoby za spálení svatostánku pohanů, by nebyl postaven před spravedlivý soud. Stát nezabraňuje projevům násilí ze strany tvrzených původců pronásledování či vážné újmy. Dovožoval, že důvodnost obav je třeba posuzovat vzhledem ke skutečnosti, že k takovýmto jevům pronásledování již dochází. Uvedl, že správní orgán tak neučil, z čehož dovozoval porušení čl.4 kvalifikační směrnice. Skutková zjištění správního orgánu ve významu hypotézy § 12 písm. b) zákona o azylu považoval za nesprávná.

K prokázání svých tvrzení navrhoval důkaz zpravodajskými zprávami BBC ze dne 8.3.2010, 29.7.2009, 26.7.2009, 31.7.2009 a 1.8.2009, zprávou Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2009. Výňatky z textu shora označených zpráv použil v žalobě v anglickém jazyce a v českém překladu. Domníval se, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu a zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany stanovené v § 14 písm. a/, b/ zákona o azylu.

Závěrem zdůraznil, že v jeho případě jde o pronásledování z náboženských důvodů a stát není zjevně schopen poskytnout mu přiměřenou ochranu. Uvedl, že v případě jeho zadržení by mohl být vystaven, neuvedl však čemu by mohl být vystaven. Protože v předchozí větě na str.7 žaloby uvedl, že státní moc v zemi původu používá mučení, svévolné zatýkání, zadržování i zabíjení, odpírání spravedlivého procesu a další nehumánní praktiky zcela běžně, zřejmě měl na mysli, že by mohl být vystaven takovému jednání. Navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 26.10.2011 žalovaný uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z pohanů, kterým zapálil společně se svými křesťanskými souvěrci jejich modlitební místo a kteří ho mají pronásledovat a usilovat o jeho život. Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na ochranu všech práv žadatele garantovaných mu právním řádem České republiky.

Žalovaný uvedl, že se řádně případem žalobce zabýval, posoudil jeho případ individuálně a jeho výpovědi porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu. Závěry, které učinil, jsou správné a rozhodnutí správního orgánu vychází z řádně zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaný nedospěl k závěru, že by bylo možné žalobci udělit mezinárodní ochranu ve smyslu ustanovení § 12, § 13,

§ 14 zákona o azylu. V této souvislosti odkázal plně na závěry vydaného rozhodnutí žalobce, které byly dle jeho názoru dostatečně a srozumitelně odůvodněny a vyplývá z nich, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí a jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Opakoval, že žalobce měl mít ve vlasti potíže s lidmi jiného náboženského vyznání, než má on sám. Žalobce byl do roku 2009 pohanem, poté však konvertoval ke křesťanství. Společně s dalšími křesťany zapálil pohanům ze své vlastní vesnice modlu a od té doby má strach, že ho chtějí zabít. Žalobce až do doby útoku na pohanskou modlu neměl žádné potíže. Ani poté se osobně do žádného konfliktu nebo do situace, kdy by měl být jakkoliv pronásledován, nedostal. Vše předkládal pouze ve svých domněnkách a vše spojoval se svým činem zapálením modly. Žalobce nebyl ve vlasti pronásledován kvůli své rase, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Pokud žalobce pocítoval obavy, pouze z vlastní vůle nikdy nevyhledal pomoc kompetentních orgánů a raději si půl roku zajišťoval potřebné dokumenty k vycestování z Nigérie, přičemž po celou dobu žil a pracoval v Lagosu společně se svým bratrem.

Žalovaný se též vyjádřil k tvrzení žalobce ohledně hrozby, která mu byla sdělena v rámci výhružného telefonátu tak, že žalobce nikdo neohrožoval, či mu nijak nepůsobil příkoří. Žalobce ani v případě telefonátu nevyhledal pomoc u státních orgánů či přestěhováním se v rámci země.

Žalovaný dále uvedl, že v rozhodnutí prošetřil na podkladě dostatečných informačních zdrojů možnosti získání faktické pomoci, a i přes četné problémy v dodržování zákonů v Nigérii má žalobce možnosti se svých práv v zemi původu domáhat, pokud se cítil ohrožován ze strany jednotlivých osob. Pokud žalovaný citoval z rozsáhlých zdrojů BBC a zpráv MZV USA, dle názoru žalovaného, uvedené skutečnosti nemají konkrétní relevantní souvislosti s případem žalobce. Žalovaný zdůraznil, že vždy zásadní a prvotní je výpověď žadatele o azyl. Skutečnost, že v zemi původu dotyčného existují problémy citované ze zpráv v žalobě, jako násilí, islámské sekty, ženská obřízka, diskriminace na základě sexuální orientace, výskyt dětské práce atd., ještě samo o sobě nedokládá konkrétní pronásledování žalobce.

Žalovaný sdělil, že se domnívá, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobcem v odůvodnění § 14 a v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu a neshledal, že by v případě žalobce byly dány důvody pro její udělení. Dodal, že hodnotil případ žalobce individuálně a zhodnotil jim předložené údaje jak detailně, tak v souvislostech, a nebylo zjištěno, že by existoval důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu, či že by žalobci hrozila vážná újma ve smyslu výše uvedených ustanovení. Nedomníval se, že by při svém postupu porušil zákonné normy a nedomníval se, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí MV ČR OAMP nezákonné nebo že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

II.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2011 č.j. OAM-48/ZA-ZA06-ZA12-2011 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

K ústnímu jednání, které bylo nařízeno na 20.3.2012, za přítomnosti tlumočníka, se žalobce nedostavil, ačkoliv předvolání k jednání mu bylo řádně doručeno. Soud proto ve věci jednal a rozhodl (§ 49 odst.3 s.ř.s.), když neúčast řádně předvolaného žalobce nebránila projednání a skončení věci a soudu nebyly známy důvody pro odročení jednání (§ 50 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že připojený správní spis obsahuje:

- žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany sepsanou odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Zastávka u Brna dne 4.2.2011, žádost psanou vlastní rukou žalobce téhož dne a protokol o pohovoru s žalobcem k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 15.2.2011. Soud tak zjistil, že žalobce uvedl, že opustil Nigérii, protože někteří lidé jej chtějí zabít z důvodu náboženské krize v jeho rodném městě. Utekl do jiných států v Nigérii, ale oni jej vystopovali, aby jej zabili. Proto se rozhodl odjet do ČR, aby požádal o azyl. Vysvětlil, že do roku 2009 byl pohanem, pak ale přestoupil na křesťanství. Poté prováděl misionářskou činnost a snažil se dalším lidem ukázat cestu ke křesťanské víře. V oblasti, kde žil, existoval svatostánek, kde se modlili pohané. Spolu s ostatními křesťany jim svatostánek zapálili. Od té doby jej pohané pronásledovali. Nikdy proti němu nebylo a ani v současné době není vedeno trestní stíhání.

Bydlel společně s rodiči a sestrami. V Enugu vystudoval střední školu. Po studiích se přestěhoval do Lagosu a živil se nákupem a prodejem zboží. Od roku 1987 provozoval živnost společně s obchodním partnerem a od roku 1995 pracoval sám. V roce 2008 se žadateli přestalo v živnosti dařit a začal pracovat na stavbách v Lagosu. Tímto způsobem se živil až do ledna roku 2010. Poté, co přestoupil na křesťanskou víru, začal aktivně přemlouvat své další sousedy, aby přestoupili na jeho víru. Pozval další křesťany a spálili pohanům v jeho rodné vesnici jejich oltář. Utekl do Enugu a poté do Lagosu, odtud do vesnice Ikorodu. Vystopovali jej, v srpnu 2010 mu volali. Až do odjezdu z vlasti bydlel u bratra v Laagosu a pracoval na stavbě. Rozhodl se odjet z vlasti. Obrátil se na přítele-křesťana, který mu pomohl. Řekl mu, že má opustit Nigérii, vše zaplatil.

Žalobce tvrdil, že o mezinárodní ochranu žádá proto, že jej chtějí zabít, když spálil svatostánek pohanů. V Nigérii je svoboda náboženství. Sám s pohany nikdy problém neměl a nikdy mu neublížili. Pálení pohanských modliteben je za určitých okolností dle žadatele v pořádku. Když člověk vidí, jak někdo někoho vraždí, tak jej taky zabije. V Nigérii platí jiná pravidla. Uvedl, že pohanům jejich posvátné místo zapálil, protože dělají špatně věci, např. zabíjejí dvojčata, což křesťané odsuzují.

Sdělil, že sám viděl, jak pohané zabíjejí živé bytosti, ale nikdy to neohlásil. Uvedl, že křesťanská církev nepodporuje násilí. Také nikoho nezabil, pouze zapálil v lednu roku 2009 pohanský svatostánek. Svůj čin provedl ve své rodné vesnici cíleně, protože se tam narodil. Jeho děd byl pohan a sám žadatel byl v minulosti také pohanské víry. Uvedl, že někteří lidé činí tyto skutky - jezdí do vesnic a pálí modly. Sám tedy pozval své křesťanské souvěrce a uskutečnili svůj čin. Následně všichni křesťané vyjma žadatele odjeli.

Vízum získal v Abuji v říjnu 2010. Z Nigérie vycestoval v lednu 2011. Po příletu nepožádal na letišti o udělení mezinárodní ochrany, když se bál, neznal postup. Po příletu do ČR měl rezervaci na hotel, ale neměl peníze. Nějaký černoch mu poradil, aby jel do Zastávky, ale nedokázal mu poradit, kde má požádat o azyl. Na nádraží zůstal dva dny, protože nikdo z lidí neuměl anglicky. Nakonec mu nějaký muž pomohl a koupil jízdenku do Zastávky. Počítal s tím, že ve městě potká nějakého černocha, který mu poradí. Na letišti se nemohl nikoho zeptat, protože nikdo neuměl anglicky. Na zaměstnance letiště i policii se bál obrátit, protože slyšel, že evropská policie je přísná. O vycestování do ČR nerozhodl žadatel sám, ale jeho sponzor. Nigerijské policii nedůvěřuje.

Správní spis dále obsahuje rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2011 č.j. OAM-48/ZA-ZA06-ZA12-2011, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu), když správní orgán shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle citovaných ustanovení. Žalovaný se podrobně vyjádřil k průběhu řízení před správním orgánem. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žadatele je obava z pohanů, kterým zapálil žadatel společně se svými křesťanskými souvěrci jejich modlitební místo a kteří ho mají pronásledovat a usilovat o jeho život. Na policii nebo jiné kompetentní orgány se nikdy neobrátil, protože jim nedůvěřuje. Žádný jiný problém ve vlasti neměl. O vycestování do ČR nerozhodl sám, ale jeho sponzor.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí citoval příslušná ustanovení zákona č. 325/1999 Sb. Uvedl, že hodnotil, zda skutečnosti uváděné žadatelem v průběhu řízení je možno posoudit jako důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Při posouzení žádosti vycházel především z výpovědi žadatele a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii. Správní orgán se seznámil s aktuálními informacemi Databanky ČTK "Země světa" - Nigérie, Informací MZV, č.j. 98318/2010 - LPTP ze dne 16. 3. 2010, Zprávou o zemi - Nigérie, Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 5. prosince 2008 (překlad vybraných částí – zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl vracejícími se do země, Zprávou o dodržování lidských práv za rok 2009, MZV USA ze dne 11. března 2010, Informací Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 14. dubna 2009 - Směrnice pro posuzování žádostí o azyl, Zprávou o zemi - Nigérie Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 15. ledna 2010 (překlad vybraných částí - nedávný vývoj listopad 2008 až

listopad 2009, Zprávou MZV USA ze dne 19. září 2008 - Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2008, Výroční zprávou Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě (USCRIF) z května 2010, Zprávou MZV USA ze dne 1. června 2011 - Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2010 a Zprávou o dodržování lidských práv za rok 2010, MZV USA ze dne 8. dubna 2010.

Správní orgán uvedl, že žadateli byla v průběhu správního řízení poskytnuta dne 20. června 2011 možnost seznámit se s těmito informacemi o zemi původu a vyjádřit se k nim, čehož dotyčný využil. Ke své žádosti nesdělil žádné informace, ale doložil písemné materiály na podporu svých tvrzení. Tyto žadatelem doložené materiály pečlivě prostudoval, ale nenalezl v nich žádnou souvislost s tvrzeními a skutečnostmi uváděnými žadatelem. Konstatoval, že žadatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Správní orgán nedospěl k závěru, že jmenovaný je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 a) zákona o azylu.

Po provedeném správním řízení nedošel správní orgán ani k závěru, že by jmenovaný mohl ve své vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, v platném znění, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Poukázal na tvrzení žadatele, který v průběhu správního řízení uvedl, že měl mít ve vlasti potíže s lidmi jiného náboženského vyznání, než má on sám, do roku 2009 pohanem, poté však konvertoval ke křesťanství. Společně s dalšími křesťany zapálil pohanům ze své vlastní vesnice modlu a od té doby má strach, že ho chtějí zabít. Uvedl, že pohanská víra je špatná a pohané dělají špatné věci. Správní orgán odkázal na citované zdroje a uvedl, že nigerijská Ústava zaručuje svobodu vyznání, přičemž vláda v Nigérii svobodu vyznání v praxi celkově respektovala. V kapitole 1, oddílu 10 Ústava stanovuje, že vláda nepřijme žádné náboženství jako státní náboženství. Vláda podle informací Ministerstva zahraničních věcí USA omezovala náboženskou aktivitu pouze z důvodů obav o bezpečnostní situaci a o bezpečnost veřejnosti a prezident podporoval Nigerijskou radu pro vztahy mezi náboženskými skupinami, která radí vládě, jak řešit násilí mezi náboženskými skupinami.

Žalovaný podotkl, že žadatel až do doby útoku na pohanskou modlu neměl žádné potíže. Ani poté se osobně do žádného konfliktu nebo do situace, kdy by měl být jakkoliv pronásledován nedostal. Vše předkládal pouze ve svých domněnkách a vše spojoval se svým činem zapálením modly. Je tedy zcela zřejmé, že žadatel nebyl ve vlasti pronásledován kvůli své rase, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Nelze vůbec dovodit, že by v jeho případě kdy došlo k nějakému ohrožení. Nicméně žadatel pouze z vlastní vůle nikdy nevyhledal pomoc kompetentních orgánů a radši si půl roku zajišťoval potřebné dokumenty k vycestování z Nigérie a po celou dobu žil a pracoval v Lagosu společně se svým bratrem.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí též uvedl, že na území Nigerijské federativní republiky neprobíhá takový ozbrojený konflikt, kterým by mohl být žadatel

ohrožen na životě či lidské důstojnosti. Konžská demokratická republika jako celek se nenachází v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu. Případné vycestování žadatele po posouzení informací o zemi původu nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky.

Žalovaný poukázal na Informaci MZV, č.j. 98318/2010 - LPTP ze dne 16. března 2010, ze které vyplývá, že vzhledem k obrovské rozloze Nigérie a k existenci obrovských aglomerací (Kano, Lagos) je přestěhování nejjednodušším způsobem řešení osobních problémů. Nigerijští občané mají i možnost volného pohybu a usazování se v patnácti zemích Ekonomického společenství států západní Afriky (ECOWAS). Strach z pronásledování může žadatel zcela eliminovat přestěhováním se do jiné části Nigérie. Uvedl, že ze zprávy MZV USA ze dne 11. 3. 2010 o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2009 je patrné, že v případě ohrožení se může jmenovaný v případě potřeby obrátit na kompetentní orgány své vlasti a žádat ochranu.

Žalovaný se též vyjádřil k tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu pokud mluvil o hrozbě, která mu byla sdělena v rámci výhrůžného telefonátu tak, že jej však nikdo neohrožoval, či mu nijak nepůsobil příkoří. Dospěl k závěru, že nelze jeho důvody opuštění vlasti a podání žádosti podřadit pod azylově relevantní a opodstatněné skutečnosti.

Správní orgán dospěl k závěru, že se žadatel nesetkal s žádným jednáním vůči své osobě, které by bylo možno podřadit pod ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, v platném znění. Správní orgán na základě správního řízení shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu. Dále dospěl k závěru, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu.

Dále správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že se zabýval zejména zdravotním stavem, sociální a ekonomickou situací jmenovaného, přičemž přihlédl i k jeho věku. Na základě údajů sdělených žadatelem v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany a po posouzení všech uvedených souvislostí, správní orgán nezjistil důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu pro výše jmenovaného.

Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán současně posoudil, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Správní orgán uvedl, že při posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu vycházel především z výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii. Seznámil se s aktuálními informacemi Databanky ČTK "Země světa" Nigérie, Informací MZV, č.j. 98318/2010 - LPTP ze dne 16. 3. 2010, Zpráva o zemi - Nigérie, Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 5. prosince 2008 (překlad vybraných částí - zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl vracejícími se do země, Zprávou o dodržování

lidských práv za rok 2009, MZV USA ze dne 11. března 2010, Informací Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 14. dubna 2009- Směrnice pro posuzování žádostí o azyl, Zprávou o zemi - Nigérie Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 15. ledna 2010 (překlad vybraných částí - nedávný vývoj listopad 2008 až listopad 2009, Zprávou MZV USA ze dne 19. září 2008 - Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2008, Výroční zpráva Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě (USCRIF) z května 2010, Zprávou MZV USA ze dne 1. června 2011 - Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2010 a Zprávou o dodržování lidských práv za rok 2010, MZV USA ze dne 8. dubna. 2011. Žadateli byla v průběhu správního řízení poskytnuta dne 20. června 2011 možnost seznámit se s těmito informacemi o zemi původu a vyjádřit se k nim, čehož využil. Ke své žádosti nesdělil žádné informace, ale doložil písemné materiály na podporu svých tvrzení. Žadatel neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda žadateli po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatoval, že k takovému závěru nedospěl.

Nigérie je rozdělena na převážně muslimský sever a většinově křesťanský jih. Ostatní tradiční náboženství mají minimální zastoupení. Veškeré problémy jmenovaného se datují k lednu 2009, kdy zapálil pohanům jejich posvátné místo. Žadatel mluvil o výhrůžném telefonátu. Nikdy však nedošlo k žádnému ohrožení osoby žadatele. Žadatel v průběhu řízení nesdělil žádný důvod, který by mu bránil v přestěhování do převážně křesťanské části země. Žalovaný zdůraznil, že žadatel až do svého útoku na pohanskou modlu neměl žádné potíže. Sám navíc sdělil, že před svým odjezdem žil a pracoval v Lagosu. Žadatel se v případě návratu do vlasti může při jakýchkoliv problémech s protiprávním jednáním vůči své osobě obrátit na kompetentní státní orgány či nevládní organizace a chránit tak svá práva.

Správní orgán poukázal na Informace MZV USA ze dne 11. března 2010 - Zpráva o dodržování lidských práv a Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2010, MZV USA ze dne 8. dubna. 2011, z nichž vyplývá, že žadateli v případě návratu do vlasti nehrozí skutečné riziko vážné újmy v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu.

Dále poukázal na Informace MZV, č.j. 98318/2010-LPTP ze dne 16. 3. 2010 a Infobanky ČTK- Země světa - Nigérie, jakož i otevřené informační zdroje a konstatoval, že na území Nigerijské federativní republiky neprobíhá takový ozbrojený konflikt, kterým by mohl být výše jmenovaný ohrožen na životě či lidské důstojnosti. Případné vycestování výše uvedeného žadatele pak po posouzení informací o zemi jeho původu a skutečností jím sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě správního řízení shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, a doplňková ochrana se neuděluje.

Žadatel není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany. Správní orgán rozhodující ve věci na základě správního řízení dospěl k závěru, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a či § 14b zákona o azylu, a doplňkovou ochranu neudělil.

Správní orgán si pro rozhodnutí opatřil a do správního spisu založil:

- Zprávu MZV USA ze dne 17.11.2010, týkající se Nigérie, ze které soud zjistil, že ústava a další zákony zaručují svobodu vyznání. Přispívaly k celkově svobodnému praktickému vyznávání náboženské víry včetně svobod změnit vyznání či víru a svobody projevovat a šířit náboženské vyznání či víru vykonáváním náboženských obřadů vyučováním, praktikováním a dodržováním příslušných pravidel. Vláda v praxi celkově respektovala svobodu vyznání. Země má rozlohu 923 853 km² a žije v ní 150 mil. obyvatel. Obecně se předpokládá, že počet muslimů a křesťanů je přibližně stejný. Sever země je převážně muslimský, na severu země žijí již více než 50 let početné křesťanské komunity, jejichž členové uzavírají smíšené sňatky s muslimy. Ve středním pásu žije přibližně stejný počet muslimů a křesťanů, nadále jsou vyznávány i další náboženské víry. Jihovýchodní etnické skupiny jsou převážně křesťané.

- Zprávu o dodržování lidských práv za rok 2010 MZV USA ze dne 8.4.2011 a za rok 2009 ze dne 11.3.2010, z nichž vyplývá, že ústava a zákon zakazují mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení či trestání. Ústava a zákony zaručují svobodu pohybu, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci. Vláda při poskytování pomoci uprchlíkům a žadatelům o azyl spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a dalšími humanitárními organizacemi prostřednictvím národní komise pro uprchlíky, svého federálního komisaře a Národního úřadu pro řešení krizových situací. Početné domácí a mezinárodní organizace na obranu lidských práv zpravidla fungovaly, aniž by byly vládou omezovány. Vyšetřovaly případy porušování lidských práv a svá zjištění zveřejňovaly. Vládní činitelé někdy spolupracovali a kladně reagovali na jejich připomínky. Obyvatelstvo země bylo etnicky různorodé a sestávalo z více než 250 skupin, z nichž mnohé byly geograficky soustředěny a hovořily odlišnými původními jazyky. Zákon zakazuje etnickou diskriminaci ze strany vlády. Všichni občané mají právo žít v kterékoliv části země. Ústava a zákony zaručují svobodu projevu a tisku, avšak vláda tato práva někdy v praxi omezovala. Ústava zaručuje svobodu vyznání.

- výroční zprávu o svobodě vyznání za rok 2008 MZV USA ze dne 19.9.2008. Z této zprávy plyne, že Ústava zaručuje svobodu vyznání včetně svobodné možnosti změnit své vyznání nebo víru a svobodou projevovat a šířit své vyznání nebo víru náboženskými obřady atd. Vláda svobodu vyznání v praxi celkově respektovala.

- zprávu o zemi (Nigérie) MV VB z 15.1.2010, ze které soud zjistil, že v únoru 2003 spustila Nigerijská vláda registrační proces pro získání průkazů totožnosti. V letech 2003-2007 bylo v Nigérii distribuováno více než 30 mil. národních průkazů totožnosti.

- výroční zprávy USCRIF komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě z května 2010, ze které vyplývá, že Nigerijská vláda neodpovídajícím a neefektivním způsobem reaguje na opakující se projevy sektářského násilí a násilí

mezi jednotlivými komunitami. Hnacím motorem násilných střetů je náboženství. Od roku 1999 byl při útocích a odvetných opatřeních mezi muslimy a křesťany zabit znepokojivě vysoký počet Nigerijců – více než 12 000 osob, od ledna 2010 došlo ke dvěma závažným projevům sektářského násilí ve městě Jos a jeho okolí.

- Informaci MZV Velké Británie ze dne 14.4.2009, týkající se Nigérie, z níž plyne, že Nigérie je demokratická federativní republika s pluralitním politickým systémem, která je tvořena 36 státy a územím hlavního města. Výkonná moc spočívá v rukou prezidenta, který je hlavou státu a je volen na základě všeobecného volebního práva na období 4 let. Zákonodárnou moc v zemi vykonává národní shromáždění sestávající ze senátu a dolní sněmovny. Základní lidská práva a svobody jsou zakotveny v ústavě, včetně práva na život, práva na osobní svobodu, práva na spravedlivý soudní proces, svobody projevu a tisku, svobody vyznání a práva na důstojnost člověka. Ústava zakotvuje právo na pohyb v rámci země a federální vláda toto právo v praxi obvykle respektovala. Svoboda vyznání a projevu je zakotvena v ústavě, přičemž nejsou k dispozici žádné zprávy o jakékoliv osobě, která by byla nucena čelit jakýmkoliv problémům ze strany federální vlády při vyznávání víry podle své volby. Nigerijští státní příslušníci se mohou kdykoliv vrátit do jakékoliv oblasti v Nigérii v rámci Programu dobrovolného asistovaného návratu a reintegrace, který jménem britské pohraniční služby vede Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) a spolufinancuje Evropský fond pro uprchlíky.

- Zprávu o zemi MV VB ze dne 5.12.2008 ze které soud zjistil, že nigerijská společnost je hluboce nábožensky založená, myšlení nigerijské společnosti je do značné míry protknuto iracionalitou, dogmaty, mýty a kouzly. Nigerijci, jejichž žádost o azyl byla zamítnuta, se vracejí zpět do Nigérie pouze s dočasnými cestovními doklady. Tyto doklady jsou kontrolovány imigračními pracovníky a dotčené osoby jsou vyslýchány. Účelem těchto výslechů je ověřit totožnost dané osoby a její národnost a dále zjistit, proč se daná osoba vrací do Nigérie pouze s dočasnými cestovními doklady. Jedná se o pouhou formalitu, která je součástí standardního postupu prováděného imigračními pracovníky. Po ověření totožnosti a národnosti ze strany imigrační služby je daná osoba propuštěna imigrační kontrolou na letišti a může volně pokračovat v cestě.

- Informaci MZV č.j. 98318/2010-LPTP ze dne 16.3.2010. Z obsahu této zprávy vyplývá, že vzhledem k rozlehlosti Nigérie a k existenci obrovských aglomerací je přestěhování do jiných částí země nejjednodušším způsobem řešení osobních problémů. Nigerijští žadatelé mají i možnost volného pohybu a usazování se v 15-ti zemích Ekonomického společenství států západní Afriky. Při podání žádosti o vstupní vízum do ČR je potřeba doložit podpůrné doklady dle účelu pobytu v ČR. Obecně platný cestovní pas, dokument dokazující účel pohybu v ČR, dokumenty prokazující finanční prostředky k pobytu na území ČR, ubytování a zdravotní pojištění. V případě potřeby i dokumenty dokazující žadatelovy vztahy a závazky k návratu zpět do Nigérie. Neexistuje žádný zákonný postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do Nigérie ze strany oficiálních orgánů Nigérie. Postihu mohou čelit pouze ze strany zprostředkovatelů/pašeráků.

III.

Výčet důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je taxativně vymezen, a jiné než tam uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu. Podle výše citovaného ustanovení se mezinárodní ochrana udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro dle ust. § 2 odst.8 tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Podle odst.9 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje (odst.10 cit. ustanovení), může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle § 13 odst. 1 z.č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Rodinným příslušníkem se podle odst.2 téhož ustanovení pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle odst. třetího předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem

udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§ 14).

Podle § 14a odst.1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst.2 téhož ustanovení za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle odst.2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany podle odst. třetího trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

Podle čl.6 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29.4.2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní

příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) „mezi původce pronásledování nebo vážné újmy patří

a) stát;

b) strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu;

c) nestátní původci, lze-li prokázat, že původci uvedení v písmenech a) a b), včetně mezinárodních organizací, nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, které jsou uvedeny v článku 7“.

Podle čl.7 odst.1 kvalifikační směrnice „ochranu mohou poskytovat

a) stát nebo

b) strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, které ovládají stát nebo podstatnou část území státu“.

Podle čl.7 odst.2 kvalifikační směrnice se „má... zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 čl.7 směrnice učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“.

IV.

Ze všech procesních úkonů, učiněných žalobcem v řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice dospěl soud k závěru, že žalobce neopustil zemi původu z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství má. Bylo zjištěno, že žalobce opustil zemi původu dobrovolně, bez nátlaku, bez násilí, když v roce 2009 konvertoval ke křesťanství. Společně s dalšími lidmi pohanům zapálili v jeho vesnici modlitebnu. Žalobce do té doby s pohany žádné problémy neměl, nikdy mu neublížili. Druhý den viděl ozbrojené muže. Domníval se, že jej chtějí zabít a utekl do sousední vesnice, kde na něj čekal jeho přítel. Spojil si to se svým činem. Odjel do Enugu. Tam se na něj pohané vyptávali. Po rozmluvě odjeli. Dva měsíce se zdržoval u kamaráda a pak odjel do Lagosu. Tam bydlel do března 2009. Měl mít telefonát od pohanů, ve kterém mu sdělili, že ví, kde bydlí. K osobnímu kontaktu s pohany nedošlo. Žádný jiný problém ve vlasti neměl. Soud nemohl dovodit z těchto tvrzení žalobce, že v jeho případě došlo k nějakému ohrožení, že se jednalo o pronásledování soukromými osobami, když jak výše uvedeno, k osobnímu kontaktu žalobce s těmito osobami nedošlo. I kdyby se žalobce cítil ohrožen telefonickým hovorem, žadatel se neobrátil na příslušné orgány s žádostí o pomoc.

Z hlediska takto uplatněných důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud zcela ztotožňuje s právním názorem a závěrem žalovaného, že tento důvod nelze podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany v ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. Podle citovaného ustanovení, jak výše uvedeno, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný

strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě posledního trvalého bydliště. Skutečnost, že žalobce má v zemi původu obavy před domnělým vyhrožováním ze strany soukromých osob, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, v pl. znění, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.

Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou v ustanovení § 12 zákona o azylu taxativně vymezeny. Jiné, než vymezené důvody nelze tomuto ustanovení podřadit.

Tvrzení žalobce, že má strach z pronásledování ze strany pohanů, kterým společně s dalšími lidmi zapálili modlitebnu, nelze bez dalšího kvalifikovat jako tvrzení azylově relevantní, zvláště za situace, kdy k osobnímu kontaktu s pohany nikdy nedošlo a jiný problém žalobce, dle svého tvrzení, ve vlasti neměl.

Nebylo prokázáno, že by v případě žalobce stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolujících stát nebo podstatnou část jeho území nebyly schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu žalobce před jednáním neznámých osob. Nebylo prokázáno, že by vyhrůžky soukromých osob žalobcem uváděné, bylo prováděno, podporováno či trpěno úřady v zemi původu, nebo že by tato země nebyla schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Žalobce svou situaci ve vlasti nijak neřešil. Žalobce mohl situaci řešit zejména odchodem do jiné části země, jakož i podáním oznámení na příslušné státní orgány. Mohl se obrátit s žádostí o pomoc na nevládní organizace. Měl k ochraně své osoby přístup.

Za vážnou újmu se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Pokud žalobce odkazoval na rozhodnutí NSS č.j. 3 Azs 48/2008-57 z 16.9.2008, pak z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že pravidlo stanovené kvalifikační směrnicí ohledně soukromých původců reálného nebezpečí vážné újmy má svůj předobraz již v rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva. Konkrétně bylo odkázáno na rozsudek velkého senátu ESLP ve věci HLR proti Francii, ze dne 29. 4. 1997, číslo stížnosti 24573/94, Reports 1997-III, odstavec 40: „Vzhledem k absolutní povaze zaručeného práva nevylučuje Soud, že článek 3 Úmluvy může dopadat i na případy, kdy nebezpečí pochází od osob, či skupin osob, které nejsou veřejnými činiteli. Musí však být prokázáno, že nebezpečí je skutečné (real risk) a orgány přijímajícího státu (myšleno přijímajícího vyhoštěnou osobu) nejsou schopny zamezit tomuto nebezpečí poskytnutím odpovídající ochrany. Pro posouzení otázky, zda je či není stát schopen zajistit ochranu před pronásledováním, či vážnou újmu, stanoví směrnice určité výkladové vodítko ve svém článku 7 odst.2.

Podle tohoto ustanovení se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, „jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 (stát; strany nebo organizace, které ovládají stát) učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“.

V posuzovaném případě však nebylo prokázáno skutečné nebezpečí, které by žalobci hrozilo a nebylo ani prokázáno, že by stát nebyl schopen zajistit jeho ochranu před tvrzeným pronásledováním.

Žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, když se nejedná o manžela azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodiče azylanta mladšího 18 let ani o zletilou osobu odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Nejde ani o sloučení rodiny manžela azylanta, jehož manželství trvalo před udělením azylu azylantovi.

Pokud jde o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, to je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem. Na azyl z humanitárních důvodů není právní nárok. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle § 14a odst.1 z.č. 325/1999 Sb., neboť z dostupných informací nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je stáním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu). Vycestování žalobce není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle ust. § 14b z.č. 325/1999 Sb., když se nejedná o rodinného příslušníka osoby požívající doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

Soud zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb. je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, ale jen z důvodů uvedených v zákoně o azylu.

Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými obavami na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.

Soud ze všech shora uvedených skutečností došel k názoru, že žalovaný nepochybil, když žalobci podle shora citovaného ustanovení § 12 zákona o azylu mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný také nepochybil v tom, že neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť pro udělení mezinárodní ochrany dle těchto zákonných ustanovení nebyly shledány žádné relevantní skutečnosti.

Smyslem mezinárodní ochrany je poskytnout cizinci ochranu před takovými negativními jevy v zemi jeho původu, které lze podřadit některému z důvodů pro udělení azylu podle § 12 a násl. zákona o azylu, nebo některému z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona (viz rozsudky NSS č.j. 6 Azs 12/2003-49 z 6.11.2009 a č.j. 9Azs 45/2009-94 z 18.3.2010).

Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a nelze jej využívat jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 14 z.č. 325/1999 Sb.

Námítky žalobce se týkaly i dodržování procesního předpisu. Soud je neshledal důvodnými. Podle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatečné podklady k tomu, aby zjistil beze zbytku úplně skutkový stav, a aby mohl posoudit důvodnost žádosti žalobkyně. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že při posuzování žádosti žalobce postupoval v souladu s příslušnými právními normami a dbal na zachování všech práv žalobce garantovaných právním řádem České republiky. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný se žádostí žalobce zabýval odpovědně a svědomitě, a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z přílohy k pohovoru s žalobcem vyplývá, že mu byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřil k protokolu o výslechu, případně navrhl jeho doplnění. Tuto možnost žalobce využil, když doložil listinné materiály. Správní orgán v nich nenalezl (stejně jako soud) žádnou souvislost s tvrzeními a skutečnostmi uváděnými žalobcem. Stejně tak, pokud žalobce citoval v žalobě část zpravodajských zpráv BBC. Tyto dokumenty se přímo nevztahují k žalobci. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při

hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Napadené rozhodnutí proto soud považuje za přesvědčivé.

K řešení otázek, týkajících se pobytu cizinců na území České republiky, slouží zákon o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. a žalobce může k úpravě svého budoucího pobytu na území ČR využít instituty tohoto zákona, pokud splňuje nebo splní podmínky v tomto zákoně stanovené, kde tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalobce si ke své ochraně nemůže „vybrat“ zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, který je specifickou normou sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či byli ohroženi vážnou újmou, nikoliv univerzálním nástrojem k legalizaci pobytu. Žalobce nijak neprokázal, že by se na něj tento zákon vztahoval.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Výrok o nákladech státu je odůvodněn ustanovením § 36 odst. 2 s. ř. s., podle kterého náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 20.3.2012

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně

